

Солодка муха

Пилип-Полян Юрик

Наша вчителька української у Звенигородському сільгосптехнікумі Ольга Павлівна Гонда досить трепетно ставилася до творчості класика літератури Володимира Сосюри. Слідкувала ретельно, аби його поезії, що входили до програми навчання, знали абсолютно всі учні. Перевірити вивчений урок не складно. Наприклад, початок вірша педагог пропонувала виголосити Валерію. Той декламував:

*"Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання".*

Після першої строфи учителька зупиняла читця й оголошувала:

– Далі продовжить Катя.

За нею куплет читав Володимир, потім – Оленка, Микола... А як закінчувався вірш, наступний студент починав його спочатку. Поезія серйозна. Здавалося б, ніщо не передбачало й натяку на гумор і веселість. Але сміх таки з'явився там, де його ніяк не очікували. Реготали учні, аж на столи лягали, сміялася й учителька...

Ольга Павлівна запропонувала продекламувати другу строфу Тані. Їй треба було прочитати:

*"В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки".*

Таня ж, усім на диво, чомусь по-своєму "відредагувала" останній рядок цього куплета:

"І тремтить від солодкої... мухи".

Посміялись, урок закінчивсь. А Таню ще тижнів зо два студенти дражнили "солодкою мухою".